

Niekedy sa zlo krát zlo **rovná dobro**



X



=



VAROVANIE!
Táto kniha
obsahuje citlivé
scény vrátane
podrobných
opisov vražd.

ZABÍJAM VRAHOV

S. T. ASHMAN

Linden

Zabíjam vrahov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

S. T. Ashman

Zabíjam vrahov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.


ALBATROS MEDIA

ZABÍJAM VRAHOV

S. T. ASHMAN

ZABÍJAM VRAHOV

S. T. ASHMAN

Preložil Vladislav Gális

Ljndeni

S. T. Ashman: I Kill Killers
Copyright © 2023 S. T. Ashman
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025
Translation © Vladislav Gális, 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať s cieľom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4845-2
ISBN e-knihy 978-80-566-4851-3 (1. zverejnenie, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-4852-0 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-4850-6 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

VENOVANIE

Mojej milovanej mame a svokrovi. Ste mojimi neúnavnými fanúšikmi, verili ste v môj potenciál aj vtedy, keď ho ostatní spochybňovali. Ďakujem za vašu neochvejnú dôveru.

PROLÓG

Keď som mala osem rokov, bodla som chlapca.

Pochádzal zo zlého prostredia, kde sa každý problém riešil násilím. Jeho prenikavé oči boli oknom do jeho sadistickej duše a odhalovali únavu, ktorá ďaleko presahovala jeho vek. V trinástich rokoch trýznil a zabíjal mačky a psy. A hovorilo sa, že na školských toaletách obťažoval škôlkarku.

Všemožne som sa mu snažila vyhnúť, až som ho jedného dňa po škole uvidela postávať pred potravinami. Vtedy ho už dočasne vylúčili zo školy. Vyzeral zanedbane. Hnedé vlasy mal lepkavé a dlhé, tvár ufúľanú. Oči sa nám na zlomok sekundy stretli, keď som okolo neho prešla do obchodu.

Cestou domov ma premkol neomylný pocit, že ma niekto sleduje. Obzrela som sa a uvidela som, ako sa medzi autami mihá tieň jeho postavy a udržiava so mnou krok. Necítila som strach, iba nástojčivé podráždenie, že preňho možno budem meškať na klavír.

Kráčala som ďalej a vošla som do tichej uličky, kde sa mu podarilo stiahnuť ma za malý záhon ružových kríkov, kam nebolo vidieť od cesty. Hodil ma na zem pokrytú listami a vytiahol nôž, jeho čepeľ sa zaligotala v septembrovom slnku. Povedal mi, že ak budem kričať, tak ma rozpára. Prikývla som a spýtala som sa ho, čo chce.

„Pobozkaj to,“ povedal a chytil sa za rozkrok.

Súhlasila som, ale požiadala som ho, aby si sadol na zem. „Si príliš vysoký,“ povedala som a zdalo sa, že mu to pripadá logické.

Sadol si predo mňa. Klakla som si medzi jeho natiahnuté nohy a čakala som, kým položí nôž na zem, aby si rozopol nohavice. Len čo to urobil, schmatla som nôž a jedným plynulým pohybom som ho sekla do krku.

Nikdy nezabudnem na zdesený výraz jeho tváre, keď si horúčkovito pritískal ruky k tmavokarmínovému prúdu, ktorý sa mu bez prestávky valil z rany na krku. Takisto nikdy nezabudnem na zvláštny pocit prázdnoty, ktorý sa ma zmocnil, keď som tam stála a pozorovala ho. Nebol to smútok ani radosť. Len tupé prázdno, ktoré spôsobilo, že som si pripadala odrezaná od seba aj od sveta.

Keď sa okolo miesta činu zbehla prvá skupinka híkajúcich a vykrikujúcich ľudí, pokojne som prešla rovno na policajnú stanicu a všetko som im porozprávala so zakrvaveným nožom v ruke.

Chlapec prežil, ale moji rodičia ma do konca školského roka nechali hniť v Psychiatrickej nemocnici Kim Arundelovej pre vážne duševne chorých. Policajtom som povedala, že to bola sebaobrana, a uverili mi. No moje pokojné a chladné vystupovanie vyvolalo v našom malom meste rozruch a sociálka ma onálepkovala ako vysoko rizikové dieťa, ktoré potrebuje okamžitú intervenciu.

Obdobie terapie, ktoré nasledovalo, bolo väčšinou nezaujímavé. Absolvovala som štandardné programy, ktoré ma mali pomôcť normalizovať: na nohách protišmykové ponožky, nekonečné sedenia. Nezmazateľnú stopu v mojej mysli však zanechal čas, ktorý som strávila v knižnici liečebného centra, v priestore, o ktorý sa delili oddelenie pre deti a oddelenie pre dospelých.

Tam, medzi obrázkovými knihami a romantickými knižkami s výstrihmi na obálkach, som objavila knihu o nemeckom národnom socializme počas druhej svetovej vojny. Môžete ma súdiť, koľko chcete, ale táto kniha, hrubá a ťažká ako tri bežné knihy dokopy, mi poskytla nádej.

Moja fascinácia touto knihou nesúvisela so strašnými zverstvami, ktoré páchali nacisti, ani som nebola taká hlúpa, aby som ob-

divovala jedného z najväčších masových vrahov v dejinách. Moja posadnutosť Hitlerom vychádzala zo zvláštnej skutočnosti, že ten istý netvor, ktorý poslal milióny ľudí do koncentračných táborov, bol zároveň vegetarián a mal hlboký vzťah k svojmu psovi, sučke Blondi. V čase, keď ľudský život takmer nič neznamenal, Hitler prijal niektoré z najprísnejších zákonov na ochranu zvierat, aké kedy vznikli. Zaviedol tresty za krutosť voči zvieratám a obmedzil práva poľovníkov.

Keď som v knižnici sedela na potrhanom a zaprášenom gauči s roztvorenou ošúchanou knihou na kolenách, niečo sa vo mne pohlo. Už to samo osebe bolo šokujúce, lebo inak som málokedy cítila nejakú emóciu – nenávisť, radosť, spokojnosť, čokoľvek. Chápala som rozdiel medzi dobrom a zlom a vôbec ma netešilo, keď som bola svedkom utrpenia zvierat alebo ľudí. Väčšinou som však absolútne nič necítila – ako keby bol môj vnútorný svet nemilosrdnou púšťou bez najmenšieho náznaku života. Keď som vnútri pocítia to teplé bliknutie, malo to pre mňa nesmierny význam. A po čase som si uvedomila, čo to bolo. Bola to nádej.

Ak taký zlý človek ako Hitler dokáže v hĺbinách svojho ľadového skazeného srdca vyhrabať kúsok lásky, potom možno jedného dňa aj ja dokážem to isté.

1. KAPITOLA

Som tu ☺, poslal mi správu Tim.

Jasné svetlo môjho mobilu ožiarilo vodu v pohári, ktorý stál vedľa neho. Bolo 17.36. Tim tridsaťšesť minút meškal. Mužom ako on sa to stávalo často.

Sedela som v lacnej čínskej reštaurácii a počúvala som cinkanie vidličiek o tanier, občasný smiech a prskanie oleja na horúcich panviciach v kuchyni.

Zdvihla som mobil.

Už je načasе ☺, napísala som. Čakám vnútri. Blondína s krátkym účesom a s červenou ružou.

Známe poskakovanie troch bodiek oznamovalo, že Tim odpovedá.

Meškám, a ty máš pre mňa ružu? To bola moja úloha. Mám rýchlo nejakú zohnať? Teraz si pripadám ako idiot. LOL.

Dala som si hlt ľadovej vody. *Žartujem. Nemám ružu. Ale jediná mám na sebe červené šaty. ☺ Doprav sem ten svoj sexy zadok.*

Zhlboka som vzdychla, skôr z podráždenosti než z niečoho iného, a obrátila som sa k oknu s výhľadom na parkovisko. Obloha bola ako plátno blednúcich oranžových a purpurových odtieňov, ktoré bojovali proti prenikajúcej sivosti noci. Niekoľko pouličných lúčok osvecovalo zopár áut roztrúsených na šerom parkovisku malého nákupného centra, ktoré tvorilo tridsaťpäť prevádzok, ako napríklad zastaraná posilňovňa a ošumelý tetovací salón.

Kým som prechádzala pohľadom po autách, mobil mlčal. Ubehli celé dve minúty bez odpovede.

Zvažuje odchod.

Mnohí sa donekonečna rozhodovali, či „to“ urobia ešte raz, a každého motivovali vlastné dôvody.

Pozrela som na mobil a zase som uvidela tri poskakujúce bodky.

Doriti, napísal Tim. *Veľmi sa ospravedlňujem, ale práve mi volali z roboty.* ☺

Ach jaj, odpovedala som a už som iba dúfala, že ho dokážem presvedčiť. Keby teraz cúvol, veci by sa výrazne skomplikovali. Nasledujúce týždne som mala napratané koncerty.

Takto neskoro? napísala som.

Šéf vraví, že nejakej starej panej veľmi zateká strop a kolega, ktorý má službu, nedvíha. Fakt sa ospravedlňujem. Cítim sa hrozne.

To je škoda. Ale netráp sa. Človek musí z niečoho žiť. Je od teba milé, že pomôžeš tej starej panej. Vidím, že máš dobré srdce.

Opäť nastalo ticho. Sklamane som pozerala von oknom. Potrebovala som ho niečím pošuchnúť – a to rýchlo –, inak sa nechytí. Niečím, čo zaútočí na jeho najzákladnejšie mužské inštinkty.

Majetníctvo. Žiarlivosť.

Môj kamarát Mike je aj tak neďaleko odtiaľto na pive, napísala som. *Prosil ma, či by som sa s ním dnes večer nestretla. Tak skočím za ním. Žiaden problém.*

Odrazu sa na opačnom konci parkoviska zažali predné reflektory.

Super.

Celý čas ma pozoroval. Vedela som to.

Znovu napísal: *Počúvaj, možno to bude znieť čudne... ale nechcela by si sa ku mne pridať?*

Zađávala som sa na reflektory. *To je ono.*

Veľmi ťa chcem spoznať, pokračoval. *Mohla by z toho byť dobrá historka na našej svadobnej hostine. LOL*

Svadobná hostina? To už bolo trochu prehnané. Pokúšal sa využiť osamelosť typu ženy, za ktorú som sa vydávala. Milej, láskavej žienky. Takej, čo túži po láske a stabilite, ako kvet túži po slnečných lúčoch.

Nebudeš mať z toho problémy? spýtala som sa. *Keď ma vezmeš do roboty?*

Vôbec. Rýchlo to tam opravím. Mohli by sme si zobrať šišky a kávu a len tak sa porozprávať v aute. Alebo potom skočiť na večeru. Poznám jeden fajn podnik a tam by som vedel vybaviť rezerváciu na pol desiatu.

Zamávala som na mladú ázijskú čašníčku a siahla som do kabelky po dvadsať dolárov. Pribehla ku mne. „Objednáte si?“

„Pardon, ale musím ísť.“ Položila som na stôl dvadsiatku. Pri vstávaní sa mi po stehnách posunula jemná látka červených šiat siahajúcich po kolená. Obula som si k nim červené balerínky.

„Vďaka,“ povedala čašníčka a zobrala bankovku.

Zvonček nad dverami zazvonil, keď som vyšla na parkovisko a nadýchla sa chladného jesenného vzduchu. Voňal ako zmes čínskeho jedla a umelej kvetinovej arómy pracieho prášku z neďalekej pracovne. Chvíľu som počkala, potom som napísala:

Som vonku. Len mi sľúb, že nie si sériový vrah. LOL

Ďalšie tancujúce bodky.

Sľubujem. ☺

Auto so svietiacimi reflektormi na opačnom konci parkoviska sa pohlo smerom ku mne. Pomaly. Pod matným svetlom neďalekej pouličnej lampy sa ukázalo, že je to sivá dodávka, na boku s nápisom EAST COAST – VODOINŠTALÁCIE. VIEME, AKO NA TO! Dodávka zastala predou mnou. Chvíľu som zostala bez pohybu, čakala som, kým Tim vystúpi. Keď nevystúpil, prešla som spredu na stranu spolujazdca. Dvere sa trochu zasekávali, keď som ich otvárala.

Pri bližšom pohľade na Tima som si všimla fascinujúci rozdiel medzi jeho fotkami v zoznamovacej aplikácii a realitou. Fotky boli,

samozrejme, falošné. Jeho kedysi pekné líčne kosti sa teraz skrývali pod vrstvou tuku. Výrazné modré oči, ktoré by dokázali roznieť najdivšie ženské fantázie, stratili lesk, pôsobili unavene a otupene. Bol hladko oholený a mal obscénne široký nos; fotkám zodpovedali iba hnedé vlasy a vysoká, mohutná postava. Mal na sebe bielu ochrannú kombinézu. Čisto nový. Priemyselnú, na jedno použitie.

Týpek je maximálne dva z desať, pomyslela som si a nasadla som.

„Fíha,“ povedal Tim, keď som zavrela dvere a zapla si pás. Pás mi obopol hrud', zdôraznil malé prsia. Tim na ne zísal. Nehanebne. „Vyzeráš ešte krajšie ako na fotkách,“ pokračoval.

Prinútila som sa hravo zachichotať. „Prestaň.“

„Nie, vážne.“ Tim sa usmial a zaradil rýchlosť. „Som šťastný muž.“ Stále na mňa pozeral. „Ešte som nebol s takou peknou ženou ako ty.“ Pohľadom mi zašiel k nohám, potom sa znovu vrátil k prsiam. „Mohla by si byť modelka.“

K vlastnému výzoru – a k tomu, ako sa líši od fotiek – sa, samozrejme, nevyjadril. Mnohí muži jeho typu boli takíto. Manipulatívni, nepoctiví, no vždy s veľkými nárokmi, vždy pripravení ospravedlňovať svoje sebecké konanie.

Tim vyšiel z parkoviska, hladko sa zaradil do premávky na rušnej ulici.

„Je to k tej panej ďaleko?“ spýtala som sa, keď sa dodávka predierala cez dorchesterské predmestie Bostonu. Obzrela som sa cez plece do zadnej časti dodávky – hrdzavé kufříky na náradie, kusy bieleho plastového potrubia, špongie a vedrá. Potom mi oči spočinuli na dobre známom dvadsaťlitrovom vedre s Fixxom. Tento čistiaci prostriedok používal kyslík namiesto chlóru. Bol to nový prostriedok, ktorý zmazal všetky stopy hemoglobínu, proteínu prenášajúceho kyslík v krvi, čo malo zásadný význam pri forenzných testoch.

Tim sa sústreďoval na cestu. „Nie, vôbec to nie je ďaleko. Býva blízko Blue Hills Reservation.“

Les.

Mlčala som. Zasmial sa. „Neboj sa. Slúbil som, že sa zo mňa nevykluje sériový vrah, pamätáš sa?“

Napravila som si šaty a prinútila som sa zasmiať. „Jasné, pamätám sa.“

Domy boli čoraz ďalej od seba, až sa napokon v diaľke začali týčiť tmavé siluety stromov označujúce vchod do veľkého národného parku. Pohniezdila som sa na sedadle. Pozrel na mňa kútikom oka, ale nič nepovedal.

Timove reflektory prešli tmou, keď zašiel s dodávkou na tmavú cestu vedúcu do parku. Bola to menšia cesta, nie tá, ktorá prechádzala cez oficiálny vchod a parkovisko.

„Nejaké je to tu opustené,“ poznamenala som s pohľadom upretým na nekonečné čierne kmene stromov, ktoré nás teraz obklopovali. Vycítila som, ako sa Tim pri mne usmial, ale ďalej mlčal, iba viedol dodávku hlbšie do tmy lesa, až sa cesta zmenila z betónovej na štrkovú.

Dusný vzduch v kabíne ešte viac zhustol, bol takmer nedýchaťelný. Srdce mi bilo v hrudi a v žilách mi prúdil ľadový adrenalín. Toto boli jediné okamihy, keď som cítila vzrušenie, a často som si kládla otázku prečo. Prečo sa takto cítim vždy predtým, ako sa strhne búrka? Prečo nie neskôr? Napríklad vtedy, keď sa ku mne prudko pritlačí jeho spotené telo?

Prebrala som sa zo zamyslenia, skôr než Timovi začalo byť podozrivé moje mlčanie.

„Asi... asi by som sa chcela vrátiť,“ povedala som slabým, chvejúcim sa hlasom. Prstami som žmolila kožený remienok kabelky.

Tim mlčal, jeho tmavý profil sa ostro črtal na pozadí okna.

„Alebo tam už budeme?“ spýtala som sa. „Asi by bolo lepšie, keby som šla domov. Je neskoro.“

Nepovedal nič, na tvári mu sedel ten hlúpy úškrn.

Dodávka sa natriasala na nerovnej štrkovej ceste a vchádzali sme čoraz hlbšie do lesa. Dnes večer tadiaľto nikto nepôjde. Nebude ma mať kto zachrániť.

„No... ja naozaj musím ísť domov. Mohli by sme sa, prosím, obrátiť?“ požiadala som ho a hlas v zúfalstve stúpala do vyšších polôh.

Na perách mu zostával úsmev, ale stále neodpovedal.

Odrazu Tim zastavil dodávku v malom ohybe na ceste. Konečná. Reflektory osvetľovali dlhočizné rady hustých kríkov a stromov. Vľavo od dodávky som ledva rozoznala úzky zarastený chodník, ktorý zakrývali konáre, stromy a kamene.

Tim sa obrátil k oknu a zahľadel sa do noci. Náhle mu ruky vyskočili k vlasom, opakovane si cez ne prechádzal prstami a mrmlal si pod nos čosi ako: „Ste všetky rovnaké.“

„Tim?“ Hlas mi znel ako vystrašený šepot.

„Buď ticho.“

Začalo ma páliť hrdlo, odrazu mi v ňom vyschlo, a počúvala som si ho rukou.

Na tomto tu nebolo nič normálne a on to nielenže vedel, on si to vychutnával. Žil pre tieto okamihy, túžil po mojom strachu ako po droge.

„Prosím,“ hlesla som rozochvene. „Chcem ísť...“

„Povedal som, že máš byť ticho!“ odvrkol. Zadíval sa na mňa širokými očami a v jeho čieročiernych zreničkách niečo blikalo. Nenávisť. Hnev. Hlad po bolesti.

Jasné, primitívny divoch. Spomedzi myriady vrahov som ten typ nenávidela najviac, ich surovú zúrivosť a neohrabanosť.

Z úst sa mi vydralo bezmocné mrnčanie.

„Prestaň,“ prikázal Tim a zaťal päst.

Zahryzla som si do spodnej pery a zakryla som si dlaňou ústa. Po líci sa mi spustila prvá slza, vlhko mi pristála na šatách. Z úst sa mi znovu vydralo mrnčanie.

„Povedal som, že máš byť ticho!“ skríkol a tresol pästou po volante. Tichou nocou sa rozľahlo hlasné zatrúbenie, až som sa mykla na sedadle.

„Prosím,“ zašepkala som. „Nikomú to nepoviem.“

„Čo nikomu nepovieš?“ skríkol Tim a znovu a znovu trieskal pästou po klaksóne. „Čo, čo, čo nikomu nepovieš, ty piča?“

Načiahla som sa za kľučkou, ale len čo som prstami zovrela kov, Tim mi schmatol rameno a strhol ma k sebe.

„Nie!“ zvolala som. „Pomoc! Pomoc!“

Tim bol o pár sekúnd na mne, jeho ťažké telo ma ako balvan tlačilo do mäkkého sedadla. Od jeho zatuchnutého telesného pachy a cibulového dychu sa mi obracal žalúdok.

„Nie!“ zvolala som znova, keď jeho veľká ruka našla moje hrdlo a zovrela ho. Voľnou rukou mi nadvihol šaty a natiahol mi nohačky. Látka sa mi zarezala do pokožky a napokon praskla.

Škrabala som, hrýzla a kopala, bojovala som bez prestávky, každú sekundu, ale bolo to zbytočné.

„Prosím,“ modlikala som a oči mi začali vlhnúť. „Prosím!“

No ruka na mojom hrdle sa zovrela a zastavila všetok vzduch. Mala som pocit, že mi oči vyletia z lebky.

„Ty ľahká kurvička,“ fučal nado mnou. „Chcela si sa na mňa vykašľať, aby si mohla jebať s tým Mikom, čo?“ Zabodol do mňa oči a uvidela som v nich blikot netvora.

Trasúc sa od vzrušenia mi kolenom rozťahol nohy a nasmeroval medzi ne svoje boky.

„Piča je piča,“ mrmlal dookola, ako keby vyvolával démona.

Rozmýšľala som, že ešte raz zakričím. O pomoc, aby som ho zastavila, ale vedela som, že je to zbytočné. A tak som nezakričala. A on neprestal.

Počkala som, kým sa začne mocovať so zipsom kombinézy na hrudi. Potom som znehybnela, náhle som spustila ruky ako bábka bez motúzkov.

Vtedy som sa rozosmiala.

Najprv mi z pier unikol iba smiešik, váhavý a hanblivý, no len čo Tim uvoľnil zovretie okolo môjmu krku, môj chichot zosilnel a stal sa z neho neovládateľný hrdelný rehot.

Tim zmražil obočie, pustil mi krk a posadil sa. Na celej tvári mal vpísaný zmätok, keď sa pokúšal spracovať situáciu, ktorá sa pred ním rozvinula.

„Čo... čo ti je smiešne?“

Len som sa ďalej smiala, lapala som dych, hrud' sa mi dvíhala a klesala.

„Čo ti je smiešne?“ skríkol. V hlase mu znovu zaznel hnev, ale tentoraz to bol hnev bežného nasratého chlapa, nie šialeného psychopata.

S nacvičenou ľahkosťou som siahla do vrecka na šatách a našla som injekčnú striekačku. Vytiahla som ju a dala som dole kryt jednou rukou, takmer som sa pri tom pichla.

„Chceš vedieť...“ ovládla som hlas, „čo mi je smiešne?“

V dodávke bolo na okamih absolútne ticho, ako keby sa zastavil čas. Nepohlo sa ani jedno z našich spotených tiel.

Prížmurila som oči na Tima. Bez emócií. Chladne.

„Je to vtipné, že väčšina tých, ktorí patria k tvojmu druhu, má rovnaké vlastnosti. Keď sa rozosmejem, nikto nepokračuje. Potrebuješ krik, aby si si pripadal mocný, však? Lenže v skutočnosti na tebe nie je nič mocné.“

Vrazila som mu striekačku z boku do krku a vytlačila som doň celý jej obsah. Tim sa mykol ako postrelený. Potom hmatkal po mojej ruke, vytrhol striekačku a zísal na ňu.

Rýchlo som spod neho potiahla za kľučku a otvorila som dvere. Kým si uvedomil, čo sa deje, zohla som nohy a vykoplá som ho von z dodávky, aby sa nezvalil na mňa. Timovo veľké telo so zadunením dopadlo chrptom na zem, praskla pod ním vetvička.

Presunula som sa na okraj sedadla a dľaňami som si sústredene prihladila pokrčené šaty. „Propofol účinkuje rýchlo,“ povedala som. „Ešte sa porozprávame, keď sa preberieš.“

Vystúpila som z dodávky na Timovu hruď. Zakašlal pod mojou váhou.

„Potom mi povieš, kde sú telá Kimberly Hornovej a Janet Pottsovej.“

Tim lapal dych a podarilo sa mu zvrtnúť na bok, vzápätí znehybnel. Jeho prázdne oči zízali do ničoty a ústa mal otvorené, akoby zmeravené vo výkriku.

Siahla som do kabelky po rukavice a sústredene som si ich natiahla. Zohla som sa, vyzula som Timovi kožené baganče a obula som si ich. Boli mi priveľké a trochu som sa v nich potácala, ale bez problémov som prešla k zadnej časti dodávky.

„Pozrime sa, čo tu máme,“ povedala som a napravila som si krátku blond parochňu na hlave. Počas zápasu sa mi posunula na bok. Na love som dávala prednosť krátkym parochňiam. Dokonale mi zakryli dlhé vlasy, zamaskovali jednu z mojich najspoznatelnejších črt. Polícia málokedy brala do úvahy kvalitnú parochňu, keď hľadala páchatelov.

„Ešte ma počuješ, Tim?“ spýtala som sa, keď som otvorila dvere v zadnej časti dodávky a vošla som dnu.

Žiadna odpoveď.

„Dobre.“



Reflektory dodávky jasnou žiarou osvetľovali Tima, ktorý mal hlavu a trup bezpečne pripútané textilnou lepiacou páskou k veľkému stromu. Zastonal a pomaly otvoril oči, po brade mu stekali sliny a hromadili sa mu na hrudi. Najprv prevrátil oči a bolo mu

vidieť iba bielka. No potom sa náhle celkom prebral a prudko otvoril oči.

„Ty suka!“ Zakašlal, dusil sa slinami, ktoré sa mu hromadili v ústach a hrdle. Nemohúco pohl plecami, pokúšal sa vyslobodiť si ruky. „Pusti ma!“ zvolal a znovu za rozkašlal od slín.

Oblečená v ochranej kombinéze – požičala som si ju z jeho zásob – som vyšla z dodávky s akumulátorovu vrtáčkou v rukách s rukavicami. Vedľa dodávky už bolo pripravené vedro s Fixxom.

„Tim, ty hlupáčik,“ povedala som a stlačila som gombík na vrtáčke. Pozerala som sa na krútiaci sa vrták, potom som sa dívala, ako sa zastavil, len čo som uvoľnila gombík. „Oblekol si si na rande kombinézu, ale potom by si bol zanechal DNA tým, že by si ma bol znásilnil? Mimochodom, to od teba nebolo pekné. S takýmito amatérskymi ťahmi tá FBI mohol nájsť skôr než ja.“

Tim rýchlo žmurkal, ako keby si práve uvedomil svoju chybu.

„Ale nezdržujme sa minulosťou.“ Nahla som sa a otvorila som kabelku, ktorá ležala na blatistej zemi vedľa vedra s Fixxom. Vytiahla som z nej niekoľko striekačiek. Jedna bola plná, ostatné takmer prázdne. S absolútne nenúteným výrazom som siahla do kabelky a vylovila som dva odseknuté prsty v zatváracom igelitovom vrecku. Mali belasý odtieň a páchli zhnitým mäsom. Po jednom som pritlačila končeky prstov na striekačky.

Tim uprene pozoroval moje pohyby. Od šoku zmĺkol a pery sa mu chveli – no nevychádzali z nich žiadne slová.

„Heroín,“ povedala som. „V tej plnej je smrtiaca dávka. A tieto prsty zanechajú odtlačky mŕtveho zločinca.“

„Č-čo?“

Prešla som k Timovi a kľakla som si vedľa jeho rozkročených nehybných nôh. Pokojne som vybrala jednu zo striekačiek, v ktorých bola len stopa heroínu.

„Doboha, čo to robíš?“

„Potrebujem ti odobrať DNA, aby si striekačky s heroínom spojili s tebou. Rozmiestním ich po dodávke, aby si vyzeral ako závislý od heroínu. To je takmer polovica krytia. Je to tragédia, ale keď sa s úmrtím spájajú drogy, policajti vnímajú obeť ako menej dôležitú a menej sa snažia zabezpečiť pre ňu spravodlivosť.“

„Čo? Daj to odo mňa preč!“

Tim sa mykal a mrvil, pokúšal sa vyslobodiť, ale ledva sa pohol o pár centimetrov. S textilnou lepiacou páskou som to vedela.

Vzdychla som a bradou som ukázala na jeho nohy. „Ak sa bojíš ihly, nemusíš – nič nepocítiš.“

Tim uprene hľadel na svoje nohy, obočie mal zdvihnuté dovysoka a zapieral sa do pásky na čele. Potom začal lapať dych, ako keby sa topil. „Moje nohy! Necítim si nohy!“ Pokúšal sa vyslobodiť si hlavu a na krku mu naskočili žily ako kľbko hadov. „Ty sprostá piča! Čo si mi spravila s nohami?“

Stisla som pery. „Nepriniesol si dost pásky. Musela som ti pretať miechu v krížovej oblasti chrbtice, takže si zostal od pása nadol paralyzovaný.“

„Čože?“ Hnev odrazu vystriedalo mrnčanie čistého zúfalstva.

„Vidím, že si rozrušený. No keď sa nad tým zamyslíš, mal by si byť vďačný. Od pása nadol nebudeš cítiť bolesť. Takúto láskavosť si neposkytol Samanthe Haydenovej. V jej posmrtnej správe sa písalo, že utrpela takú bitku, až jej stehenná kosť praskla na dvoch miestach. Tá sila, ktorú si to vyžadovalo...“ Znechutene som pokrútila hlavou.

„Neviem, o čom hovoríš! Si šialená!“ bľabotal, ako to vždy robievajú. V tom boli predvídateľní. Viac som počuť nepotrebovala.

Istou rukou som držala striekačku v deväťdesiatstupňovom uhlí a pichla som mu do horného stehna prvú ihlu.

„Č-čo to robíš? Prestaň!“

„Kosť jej praskla asi tu,“ povedala som, zobrala som ďalšiu striekačku a vrazila som ju pár centimetrov pod prvú. „A tu.“

Rukou som sa vrátila k striekačkám na zemi a krátko som zastala nad tou, ktorá obsahovala smrtiacu dávku heroínu.

„Poznám smrť,“ povedala som surovo a ľahostajne. „Tú nezaбудnutelnú nehybnosť, ktorá nastane, keď v oku zhasne posledná iskra svetla. Je to nádherné a zároveň desivé.“

Načiahla som sa po vrtačku.

„Samanthina hlava bola tak brutálne dobitá, že forenzný tím ju musel zmraziť na mieste činu, aby sa pri prenose nerozpadla.“ Stisla som gombík vrtačky. Ozvena jej vysokého vrčania sa šírila nocou a Tim na ňu zdesene zísal. „Ktovie, či by jej rodinu potešilo, keby sa niečo podobné stalo tomu, kto zabil ich dievčatko.“

Tim škripal zubami, ďasná mu beleli od tlaku. Zapieral sa do pásky, tvár mal červenú od námahy, ale napokon stonajúc ochabol. „Pomoc!“ zakričal. „Pomoooooc!“

Pomaly som vstala, týčila som sa nad úbohými pozostatkami netvora, ktorý ukradol životy nespočetných mladých žien tými najstrašnejšími možnými spôsobmi. „Pomoc?“ spýtala som sa pokojne. „To kričali Kimberly Hornová a Janet Pottsová, keď si ich brutálne vraždil?“

„N-neviem, o čom hovoríš.“ Tim smrkal ako dieťa. „Prosím, neublížuj mi.“ Po líkach mu začali stekať slzy. No neboli to slzy ľútosti. Kdeže, plakal nad sebou.

„Aha... tu sú.“ Ostro som kývla smetom k jeho tvári. „Ľudia si myslia, že psychopati nedokážu cítiť emócie, ale viem, že tvoje slzy sú pravé. O chvíľu budeš nariekať a prosiť ako zbabelec.“ Neubránila som sa sarkastickej poznámke. „Je to paradox, ale istým zvráteným spôsobom cítiš viac ako ja.“ Antisociálnym osobnostiam ako on chýbala empatia voči ľuďom a niekedy aj voči zvieratám. Ja som jej cítila veľa voči normálnym ľuďom a zvieratám. No keď prišlo na intenzívne emócie, bola som úplne neschopná.

„Prosím, pusti ma. Mám deti,“ vzlykol Tim.

„Výborne.“ Môj apatický výraz tváre vystriedal náznak vzrušenia. „Bez teba im bude oveľa lepšie. Najmä keď sa svet dozvie, čo si za netvora.“

„Nie som ten, za koho ma pokladáš. Ja som tým ženám neublížil. Žiadnu z nich nepoznám! Musíš mi veriť!“

„Neboj sa. O chvíľu si spomenieš. Chlapi ako ty si vždy spomenú, keď pocítia najslabšiu bolesť. Je to trochu paradox. Na človeka, ktorý zbožňuje násilie, ho zvládaš veľmi zle, keď sa karta obráti.“

Pritisla som prst na gombík vrtačky a nasmerovala som ju na Timove zuby. Lesom sa rozliehalo jej vrčanie a prenikavé výkriky.

„Nieeee!“ zvriskol Tim. Keď som sa priblížila, pevne zavrel oči. Prudko zaklapol ústa. To ma nezastavilo vo vrtaní. Rovnomernou silou som vrtala cez pery a bez problémov som sa dostala k zubom. Ozval sa škripot kovu na sklovine a doprava aj doľava lietali kúsky krvavého mäsa a biele úlomky zubov. Tim reflexívne otvoril ústa a vydal dlhý vresk.

Prestala som a zadívala som sa na jeho zmrzačené predné zuby, ktoré boli do polovice nepravidelne rozvrtnuté. Po brade mu tiekla krv zmiešaná so slinami a kvapkala mu na hrud’.

„Prestaň!“ zvolal Tim. Ústa otváral naširoko, pokúšal sa nedotýkať otvorených nervových zakončení na polámaných zuboch. „Prosím, prestaň! Prosím! Strašne to bolí. Prosím.“

„Viem,“ odvetila som. „Budeme pokračovať?“

„Nie.“ Nariekal, telo sa mu neovládateľne triaslo. „Prosím... nie!“

Zmraštila som obočie, znovu som namierila vrtačku. „Povedz mi, kde sú tie chýbajúce telá, a prestanem.“

Tim na mňa zažmurkal. „Neviem, o čom hooooo...“

Strčila som mu vrtačku do horného radu zubov, tentoraz energetickejšie. Prešla som vrtačkou po všetkých horných aj dolných zuboch, Krv, mäso a veľké úlomky zubov lietali všetkými smermi, niektoré ma zasiahli do tváre. Vrčanie vrtačky prehlušovali Timove výkriky.

Znovu som prestala, všimla som si, že zo spodných ďasien sa stala neidentifikovateľná masa. Tim vrieskal, ale hlas mu postupne slabol, až z neho napokon zostalo len zachrípnuté vzlykanie.

„Väčšinou začínam slabšie a potom zosilňujem,“ povedala som, ako keby som nenútene konverzovala. „Ako crescendo pestrofarebnej sonáty. No dnes večer nemám veľa času.“ V hlase mi zaznel náznak podráždenia. „Meškal si. Teraz sa ťa spýtam ešte raz – kde sú telá?“

Keď Tim neodpovedal, namierila som mu vrtačkou na oko.

„Pofkaj!“ zvolal a nedokázal to slovo vysloviť, lebo vyplúval krv. „Pofkaj, pofkaj, profím, pofkaj... profím...“

„Konečne si pochopil situáciu,“ prikývla som.

„Fú...“ Vzlykol. „Fú pohované na fintovíne v Newpppppooo.“

Zdvihla som obočie. „Na cintoríne v Newporte?“ ujasnila som si to.

Tim len vzlykal, ale chápala som to ako áno.

„Nové hroby bez náhrobkov by boli nápadné a vyvolali by podozrenie,“ zamyslela som sa nahlas, potom som na chvíľu zmĺkla. „Jedine, že by si telá dal do hrobov nedávno zosnulých. Tesne po pohreboch, skôr než na nich stihla narásť tráva alebo kvety.“ Naklonila som hlavu. „Timmy, musím uznať, že si celkom bystrý. Predpokladám, že si nepamätáš, ktoré hroby si použil?“

Tim ďalej vzlykal. Keby som nevidela jeho dielo v spisoch FBI, bolo by mi ho ľúto. No netvor ako on si nezaslúžil súcít.

Vzala som do ruky striekačku so smrtiacou dávkou heroínu.

„Fo... fo to vobífi!“ Vytreštené oči odhalili biely kruh okolo zreničiek. „P-p-povedal fom ti, kde fú! Povedala fi, že preftanef, keď ti poviem, kde fú!“

„To je pravda. A zastavím vrtačku.“ Pichla som mu ihlu do nohy a vyprázdnila som striekačku. „Ako som už spomínala, nemám veľa času, a ešte ti musím rozvrtáť tvár. Pôjde to rýchlejšie, keď nebudeš vzlykať a posierať sa. A úprimne, na rozdiel od teba, mňa toto nebví.“

Timovi sa na znetvorenej tvári zjavil náznak úsmevu, keď pocítil teplú zlatistú vlnu heroínu. V istom zmysle ma škrelo, že bude nezaslúžene ušetrený utrpenia, ktoré znášali jeho obeť. Lenže ja som o necelé dve hodiny musela odohrať koncert a jeho mrncanie ma iritovalo.

Timovo lapanie dychu bolo čoraz namáhavejšie a prevrátil oči. O chvíľu mu pokožka spurpurovie a spomalí sa mu dýchanie. Až kým úplne neprestane.

Predtým som vyčistila prednú časť dodávky Fixxom, ale ešte ma čakalo ďalšie čistenie a úpravy, kým sa vrátim do Bostonu. V hlave sa mi ozývalo tikanie hodín, poháňalo ma.

Znovu som vzala do rúk vŕtačku a chystala som sa dokončiť robotu s Timom, keď mi došlo, že som sa dopustila chyby. Neznášala som chyby. Znamenali bezsenné noci, keď som sa donekonečna prehadzovala na posteli a v mysli som si dookola prehrávala to, čo som pokazila.

S pohľadom upretým na Tima som sklamane pokrútila hlavou. Po rokoch trénovania základných ľudských emócií som urobila jasnú chybu!

„Radosť nie je tá správna emócia,“ zamrmlala som si pod nos. Predtým som Timovi povedala, že rodiny obetí sa potešia jeho strašnej smrti. No keď som teraz rozmýšľala nad tým, že z jeho úst vytvorila vŕtačka nepoznatelnú kašu, uvedomila som si, že radosť vôbec nie je tá správna emócia.

Radosť, pokrútila som hlavou. Prečo by to komukoľvek malo priniesť radosť? Radosť je vyhradená pre rodinné narodeniny, objímanie šteniatka, bozkávanie milovaného človeka... nie pre toto!

Na svoju obranu musím povedať, že som zápasila s komplikáciami autizmu a záhadným svetom alexitýmie. Hoci oboje mali svoje úskalia, práve tieň silnej alexitýmie, nie autizmu, tlmil moju schopnosť pociťovať emócie a vytvárať si putá s inými. Hoci som celý život zasvätila porozumeniu pocitov, ustavične som tápala.

Kedy sa usmiať, kedy sa zasmiať, kedy vyzeráť rozrušene alebo nahnevane kričať.

Zhlboka som sa nadýchla a pozrela som na Timovu dokatovanú tvár.

Samozrejme, že im to neprinesie radosť.

Znovu som zapla vrátačku a namierila som ju na Timovo ľavé oko.

No mohlo by im to pomôcť posunúť sa ďalej.



Tlmený zvuk ľudí, ktorí sa náhlili popri mojej šatni a nástojčivo si šepkali, mi prezradil, že meškám. Päťdesiatšedem minút. Čistá nezdvorilosť. Neznášala som, keď ostatní meškali. Ešte viac ma žralo, keď som meškala ja sama.

Rýchlo som odložila igelitové vrecko s červenými šatami a blond parochňou pod pozlátený toaletný stolík. Odložila som aj balerínky. Zbavím sa ich po koncerte.

Ozvalo sa tiché klopanie na dvere. Rýchlo som si zopla dlhé hnedé vlasy do drdola a vlhkými vreckovkami, ktoré sa dali spláchnuť vo WC, som si odstránila zvyšky krvi. Kombinéza, ktorú som mala na sebe, ma ochránila od väčšiny Timovho bordelu, ale tvár a krk stále potrebovali ešte viackrát poutierať.

„Leah?“ Pred zavretými dverami sa ozval hlas Erika Hiebera. Personál ako vždy zavolať manažéra, aby vyriešil situáciu. Ignorovala som ho a vkĺzla som do čiernych lodičiek a cez hlavu som si pretiahla dlhú saténovú večernú róbu. Jej jemná látka ma chladila na tele, splývala cez nahé prsia k členkom.

„Leah, je všetko v poriadku?“ spýtal sa Erik.

Posledný raz som sa na seba pozrela do kúpeľňového zrkadla. Maskara celú akciu prežila v slušnom stave a po rýchlom nane-

sení korektora na čelo a líca som vyzerala dostatočne prezentovateľne.

„Môžeme zrušiť koncert, ak sa necítite dobre, Leah. Stačí povedať a ja...“

Prudko som otvorila dvere a sebaisto som prešla popri vysokom striebrovlasom mužovi, ktorý každým krokom vyžaroval aroganciu a autoritu. Bez zastavenia som kráčala chodbou k javisku. Tváre, ktorým odľahlo, ma zdravili na každom kroku, od javiskových technikov po Crystal, ryšavú produkčnú. Erik sa náhlil za mnou a ledva mi stačil.

Došli sme k zadnej časti javiska, kde ma schody zavedú pred tisíce ľudí, ktorí pricestoval z celého sveta na dnešný koncert.

„Len mi dajte vedieť, keby ste niečo potrebovali. Vaše pranie mi je rozkazom,“ povedal Erik a na perách mu pohrával falošný úsmev. Cez plecía mal prehodený svoj typický červený saténový šál, ktorý prízračne zrkadlil karmínový odtieň Crystaliných okuliarov a vlasov.

„Ďakujem. Dám vedieť.“ Kývla som mu a vyšla som po schodoch do jasného teplého svetla javiska. Vo chvíli, keď som predstúpila pred dav, zahrmeli ovácie. Ľudia vstali a skandovali moje meno.

Zamierila som k svojmu koncertnému krídlu Bösendorfer farby javora, jedinému klavíru, na ktorý som bola ochotná hrať, a konečne som sa obrátila k davu. V oslepujúcom svetle reflektorov sa ťažko rozoznávali tváre, ale nemohla som si pomýliť elegantného muža, ktorý tleskal v súkromnej lóži na prvom poschodí.

Luca Domizio. Jeden z mojich najväčších obdivovateľov. Obľčený mal smoking na mieru a patrilo medzi mužov, ktorí mimoriadne dobre zostarli. Vyžaroval auru autority, ktorá ostatných varovala, aby si voči nemu netrúfali. Postriebrené čierne vlasy mal začesané dozadu. Vyzeral sofistikovane ako vždy. V ruke držal červenú ružu, ktorú po koncerte hodí na javisko ako zakaždým.

Pozrela som naňho, aby som dala najavo, že vnímam jeho pozdrav, uklonila som sa davu a sadla som si na klavírnu stoličku.

Dav okamžite stíchol. Nebolo počuť jediné odkašlanie, kýchnutie alebo šuchot.

Zhlboka som sa nadýchla, hľadela som na čierne a biele klávesy pred sebou. Roztiahla som prsty a udrela som do klávesov, spustila som ťažké pomalé akordy Rachmaninovovho *Prelúdia cis mol, op. 3, č. 2*. Dav akoby fascinovala každá nota, ich kolektívne sústredenie vytvorilo v miestnosti napäté vzrušenie. Publiku som učarovala, úplne sa pohrúžilo do mágie mojej hudby. Hrávala som v Bostone – zásadne iba tam – a moje koncerty boli vypredané dva roky dopredu.

Ako vždy po vražde zakončím koncert prepracovanými melódiami Lisztovej *La Campanelly*. Táto skladba nebola technicky taká náročná ako Cziffrov aranžmán *Letu čmeliaka* alebo Balakirevov *Islamey*, ale presnosť a sústredenie, ktoré si vyžadovala divoká rýchlosť a závrtná technickosť *La Campanelly*, boli stále výnimočné. Hrať ju v zamýšľanej rýchlosti bol výkon, ktorý sa podaril len hŕstke klaviristov, a väčšina ostatných nezvládla jej cválajúce chromatické stupnice, ktoré sa rútili po klávesnici.

No ja, možno ako jediný človek na tejto planéte, som zvládla náročnosť tejto skladby pod tri minúty a štyridsaťpäť sekúnd.

A vo svojom prevedení som nielenže správne trafila všetky tóny, ale presahovala som zvyčajnú kakofóniu a tkala som jasnú pôsobivú melódiu.

Vedci z MIT pred rokmi pomocou nového softvéru na príklade *La Campanelly* hodnotili technickú presnosť hudobníkov v porovnaní s počítačmi. Do výskumu zahrnuli aj moje prevedenie a výsledky boli šokujúce. Ako jediná klaviristka som sa priblížila k počítačovej presnosti. Nikto iný nedosiahol moju rýchlosť a presnosť.

Nikto.